

Մաննայի դուրս ելաւ երեսը ձեռքերովը գոցած :

Կոչնականները ժամանակն աւելի երկայն գտան քան առջի հեղուն : Կը ձանձրանային : Յանկարծ , ոտնաձայն մը նրբանցքներուն մէջ արձագանգուեցաւ : Սրտնեղութիւնը անհանդուրժելի կը դառնար :

Գլուխը ներս մտաւ . — Եւ Մաննայի զայն մաշերէն կը բռնէր , իր բազուկին ծայրը , ծափահարութիւններէն խրոխտացած :

Սկուտեղի մը վրայ դրաւ զայն , եւ Սուղոմէին մատոյց :

Յամբարար գլուխը բարձրացաւ վերնատունը , քանի մը վայրկեան յետոյ , նորէն վար բեւրեցաւ այն պառաւ կնկան ձեռքով զոր Զորրորդապետը տեսեր էր առտուն տան մը տաւանիւրն վրայ , եւ քիչ առաջ՝ Հերովդեսայի սեւ նետակը :

Ետ քաշուեցաւ չտեսնելու համար : Վիտելլոս անտարբեր նայուածք մը նետեց :

Մաննայի բարձրաւանդակէն վար իջաւ , եւ գլուխը ցուցցուց հողովմայեցի գնդապետներուն , յետոյ բոլոր անոնց որ այդ կողմը կերակուելի նստած էին :

Ամենքը զննեցին :

Գործիքին սուր շերտը , վերէն վար սահելով , կզակը կտրած էր : Կծկոււմ մը բերնին անկիւնները կը ձգտեցնէր . մօրուքին մրայ արիւն կար թափիլփած , արդէն մածուցիկ . փակ կողպերը տփռոյն էին խեցիներու նման , եւ բազմասանդեանները չորս դին ճաճանչ կ'արծակէին :

Գահանաներու սեղանը հասաւ գլուխը . փարեանցի մը հետաքրքրութեամբ առաւ վեր վար զարժուց . եւ Մաննայի , զայն շտկելով , Աւլոսին առջեւը դրաւ . որ արթնցաւ այդ ձայնէն : Իրենց թարթիչներուն բացուածքէն , մեռած բերբեր եւ մարած բերբեր կը թուէին լան մը ըսել իրարու :

Յետոյ , Մաննայի զայն ներկայացուց Անտիպալին , արցունքներ վազեցին Զորրորդապետին աչքերն ի վար :

Զահերը կը մարէին : Կոչնականները մեկնեցան , եւ սրահին մէջ Անտիպասը մնաց միայն , ձեռքերը քուլնքիւրուն դրած , ու միշտ նայելով կտրած գլխուն , մինչդեռ Փանուէլ սրահին մեծ թեւին մէջտեղը կանգնած , բազկատարած , ազօթքներ կը մրմնջէր :

Այն պահուն ուր արեւը կը ծագէր , երկու մարդիկ . զորատենով եւ քանան ինքնիսկ զրկած էր , եկան յանկարծ , այնքան ատենէ ի վեր սպասուած պատասխանը բերելով :

Զայն յայտնեցին Փանուէլին , որ հրճուեցաւ :

Յետոյ անոնց ցոյց տուաւ դժնետեսիլ առարկան , սկուտեղին վրայ , ինչոյցին մընացորդներուն մէջտեղը . մարդոց լէշն մէկը ըսաւ իրեն .

— Միթիթարուէ՛ : Ասի մեռելներուն քովն իջեր է Գրիստոսին գալուստն աւետելու :

Եսենացին հիմա կը հասկնար այն խօսքը թէ՛ «Որպէսզոր ան մեծնայ , պէտք է որ ես փոքրանամ» :

Ու երեքը մէկանց , եւ քանանի գլուխը առնելով , Գալիւկայի կողմը գացին :

Եւ որովհետեւ գլուխը շատ ծանր էր , զայն փոխնիփոխ կը կրէին :

ԿԻԻՍԹԱՆԷ ՅԵՆՈՒԹԻ

Թարգմ. Ա. Զ .

Լ Ա Յ Գ Ի Տ

— 0 —

2

ԱՌ ՓԱՐԱՄ ԶԱՏԱ

Դո՛ւ կը բաշխես կենդանատու զօրութիւն , փարամբատա , տիեզերաց գետղ անհուն :

Խոր անառններն որ ծուփ ի ծուփ զարէ դար կը մըրմընջեն կենդանութեամբ անազար , Գիտերը վե՛հ , ծովերը մեծ ըսպիտակ , Պայծառ լեռներն ալ որ ունին ձիւնէ թագ , Անապատ տեղն ուր բաշարձակ ձին զամբիկ կը խորխընջէ վազվազելով զեղեցիկ , Հորիզոններն անձայն եւ մէզն օդաշու , Եւ մըթութիւնն անբաւութեան սպուրածու՝ կը գողորջեն երբ կը շընչես , ո՛վ հոգի : Ոլորելով Զողիակոս Ոձն ագի

կը գրըկէ զքեզ՝ եւ դուն զանի կը գրըկես՝
Ամենուրեք կը ծաւալես բոցակէզ :

Դո՛ւ կը բաշխես կենդանատու զօրութիւն ,
Փարամշատա , տիեզերաց գետդ անհուն :

Երբ Առաւօտն ոսկի խրնձոր մը խածած
Մեզ կը նայի հրկնից դռնէն կիսաբաց ,
կը ծծածաղի ուրախութեամբ շողաւէտ ,
Դուրս ելլելով Աղջամուղջէն բազմադէս ,
Մենք կը կանգնինք ամպիկներու տակ պոյ-
ծառ ,

Գաղաղակներ ատ քեզ , ո՛վ կեանք հրաշա-
փառ ,

Բարե՛ եղի՛ր դու մեզ , եղի՛ր ողորմած ,
Փրըկէ՛ ըզմեզ տըխրութենէն միգամած
ներընչելով անմահական սուրբ աւիւն ,
Մի՛ տար լըսել մեզ ողլաձայն սօսաւիւն ,
Եւ թող կապած նըւատութեան գօտի պինդ
Մենք մեր ձեռքով պատրաստենք դոյզըն փո-
խինդ :

Դո՛ւ կը բաշխես կենդանատու զօրութիւն ,
Փարամշատա , տիեզերաց գետդ անհուն :

Տիեզերաց արեքցութիւն աստղալից ,
Դու փափա՛ք , դու ցա՛ւ , դու անկզոր կըս-
կիծ ,
Որ լոյս աչացդ հանդէպ չունիս թանձր քող ,
մի՛ն , մարդկային վըշտին եղբի օգնական ,
կաղաղութիւն բսկզդընական պարգեւէ
Եւր խոնջ՝ բոցոտ , աւընջաբեր արեւէ ,
կոնջ՝ մութ բաղդէն , կը փափաքի քունը ըլ-
լալ :

Թող թարթափներն որ կը ցանկան ա՛լ չլլալ
նոր տեսիլքի մ՛ականկառոյց չըմընան ,
Ա՛ն անոնցմէ լոյսը՝ պատրիշ մըշտական :

Դո՛ւ կը բաշխես կենդանատու զօրութիւն ,
Փարամշատա , տիեզերաց գետդ անհուն :

Փրկէ՛ եւ զիս . մի՛ ընե՛ր զիս մասանորդ
Տառապանացըդ խիստ երկար՝ եւ հաղորդ .
Վաղընջական ափանց վըրայ ամայի
Լուսնի մը տակ որ կիսամահ կը նայի .
Ուր բընաջինջ եղած է կեանք ամենայն՝

Դերակատար Ոչընչութիւն եւ ունայն
Թող դու . ինծի գտնել , թող դու վայելել .
Թող դու ինծի սըտութենէ զուրս ելլել ,
Անտուաւօ գիշերներու հիւր ըլլալ ,
Թող անարատ խաղաղութեան ամբաւ բալ
կարէնութեանց վըրայ իջնայ ծաւալի ,
Եւ զիս դարձուր չըգոյրթեան ցանկալի :

Դո՛ւ կը բաշխես կենդանատու զօրութիւն ,
Փարամշատա , տիեզերաց գետդ անհուն :

է

Ծնվдмднл

Լըճին ափանց մօտ , խտեբուռ մէջ նըստած ,
Շընչելով վառ օդ մը ռընգամբ թուիս ու թաց ,
Մեծ սեւախայտ կողներն ապշած կ'որոճան :
Մի՛ջօրէի չողափայլ սոթին անվախճան
կարծես փոշի մը զեղնագոյն կը ցանէ :
կը թափթըփին բոցեր ամէն կողմանէ .
Եւ բըզընելով ճանճեր անլուռ անձանձիբ
Մերթ կը խայթեն զանոնք , Երկինք մ'ոսկե՛ծիբ
կը տոչորէ զաշխարհ , լեւծերն ու դաշտեր :

Նախարարաններն ալ , որ փըռուած խոտն ի վեր
Գըրտնաթաթախ եւ կարմրաթուշ՝ քունկ՝ ըլլան
կը թասին հարթ արեւուն տակ անսահման .
Բայց բառաչիւն մահաւոր յա՛նկարծ ահա
Լըճին ափանց միւս կողմանէ կը դուռայ -
Ոտքի կ'ելլեն կողմեր մեծ կը հարթնուն ,
Ոտքի կ'ելլեն նաեւ մարդիկ ծանրաքուն ,
կը բարձրանայ ձայնը լերանց խոր ծոցէ
Ո՛հ , ծովացու է , կ'ըսեն , կող կը դործէ :
Ու խըռված , մարդ ու զաւար կը փախչին
Ջարտուրելով մօտութենէն լուռ լըճին .
Բայց ան ողորկ է , պըղընձի մը նըման ,
Ալիքեհրուն վըրայ բոցեր կը լողան :

ՎԱՀՐԱՄ ՍՎԱՃԵԱՆ

